

**Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**
ul. Szybka 6 - 10
50-421 Wrocław
tel. (071) 370 45 00 fax nie podano

Wrocław, dnia 03-11-2021 r.

EK1

Sygnatura akt **VIII Pa 92/21**
(w odpowiedzi należy podać datę i sygn. akt)

Adw. Łukasz Oleśniewicz
Kancelaria Adwokacka
ul. Orzechowa 95/17
50-540 WROCLAW

DOREČZENIE

ODPISU WYROKU WRAZ Z UZASADNIENIEM

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa [REDAKTED] przeciwko Skarbowi Państwa - Izba Administracji Skarbowej we Wrocławiu o sprostowanie świadectwa pracy wobec złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku z dnia 07-10-2021 r. doręcza Panu jako pełnomocnikowi powodów odpis wyroku wraz z uzasadnieniem.

W zał. orzeczenie wraz z uzasadnieniem jw.

*z up. Kierownika Sekretariatu
Starszy Sekretarz Sądowy
Sądu Okręgowego we Wrocławiu
Dorota Paszko*

Pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 czerwca 2019 roku w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2021r

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Ewa Karwacka**

Protokolant: Agnieszka Kłosowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 października 2021r we Wrocławiu

sprawy z powództwa [REDAKTED]
przeciwko **Skarbowi Państwa – Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu**
o sprostowanie świadectwa pracy – *vide sprostowanie z 03.11.2021r.*

na skutek apelacji strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 maja 2021r. sygn. akt IV P 867/20.

I. oddała apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwoty po 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygnat. akt VIII Pa 92/21

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 uzasadnienie wyroku zawiera jedynie wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, obejmującej ustalenia faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których odmówił mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Powodowie [REDAKTED] domagali się od strony pozwanej Skarbu Państwa – Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu sprostowania świadectw służby w następujący sposób:

- powódka [REDAKTED]

- w pkt. 4 poprzez zastąpienie dotychczasowego zapisu: „Stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy”, zapisem: „Stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby w związku z reorganizacją jednostki organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej”,

- ponadto powód domagał się nakazania stronie pozwanej wydania tak sprostowanego świadectwa służby na wzorze określonym rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Finansów z 5 kwietnia 2017r. (Dz. U. z 12.04.2017 r. poz. 771) zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych, ewentualnie na aktualnym wzorze.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództw w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2021 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt IV P 867/20, w punkcie I nakazał stronie pozwanej, aby sprostowała świadectwo służby powódki [REDACTED] z dnia 15.10.2020r. poprzez:

- wpisanie w pkt 3 świadectwa służby w miejsce słów: „W dniu przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy:

1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celnej,

2) posiadała stopień służbowy komisarz celny”

następujących słów: „W dniu zwolnienia ze służby:

1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celnej,

2) posiadała stopień służbowy komisarz celny”;

- wpisanie w pkt. 4 świadectwa służby w miejsce słów: „Stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy na podstawie art. 171 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016r. poz.1948)”

następujących słów: „Stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby na podstawie art. 171 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016r. poz.1948)”;

- w pkt. 3 poprzez zastąpienie dotychczasowego zapisu: „W dniu przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy: 1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celnej 2) posiadała stopień służbowy komisarz celny”, zapisem: „W dniu zwolnienia ze służby: 1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celnej 2) posiadała stopień służbowy komisarz celny”,

- w pkt. 4 poprzez zastąpienie dotychczasowego zapisu: „Stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy”, zapisem: „Stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby w związku z reorganizacją jednostki organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej”,

- dodatkowo w pkt 4 świadectwa służby powódka domagała się dopisania jako podstawy prawnej, obok zawartego w tym punkcie art. 171 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, przepisu art. 188 ust.1 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. o Krajowej Administracji Skarbowej;

- ponadto powódka domagała się nakazania stronie pozwanej wydania tak sprostowanego świadectwa służby na wzorze określonym rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Finansów z 5 kwietnia 2017r. (Dz. U. z 12.04.2017 r. poz. 771) zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych, ewentualnie na aktualnym wzorze;

- **powódka** [REDACTED]:

- w pkt. 3 poprzez zastąpienie dotychczasowego zapisu: „W dniu przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy: 1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celnej 2) posiadała stopień służbowy młodszy aspirant celny”, zapisem: „W dniu zwolnienia ze służby: 1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celnej 2) posiadała stopień służbowy młodszy aspirant celny”,

- w pkt. 4 poprzez zastąpienie dotychczasowego zapisu: „Stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy”, zapisem: „Stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby w związku z reorganizacją jednostki organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej”,

- ponadto powódka domagała się nakazania stronie pozwanej wydania tak sprostowanego świadectwa służby na wzorze określonym rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Finansów z 5 kwietnia 2017r. (Dz. U. z 12.04.2017 r. poz. 771) zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych, ewentualnie na aktualnym wzorze;

- **powód** [REDACTED]:

- w pkt. 3 poprzez zastąpienie dotychczasowego zapisu: „W dniu przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy: 1) zajmował stanowisko Naczelnik Wydziału 2) posiadał stopień służbowy komisarz celny”, zapisem: „W dniu zwolnienia ze służby: 1) zajmował stanowisko Naczelnik Wydziału 2) posiadał stopień służbowy komisarz celny”,

- oraz poprzez wydanie tak sprostowanego świadectwa służby na urzędowym druku stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 5 kwietnia 2017r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych (Dz.U. z 12.04.2017r., poz.771);

W punkcie II nakazał stronie pozwanej aby sprostowała świadectwo służby powódki [REDAKTOWANE] z dnia 05.10.2020r. poprzez:

- wpisanie w pkt 3 świadectwa służby w miejsce słów: „W dniu przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy:

1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celnej,

2) posiadała stopień służbowy młodszy aspirant celny”

następujących słów: „W dniu zwolnienia ze służby:

1) zajmowała stanowisko młodszy ekspert Służby Celnej,

2) posiadała stopień służbowy młodszy aspirant celny”;

- wpisanie w pkt. 4 świadectwa służby w miejsce słów: „Stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy na podstawie art. 171 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016r. poz.1948)”

następujących słów: „Stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby na podstawie art. 171 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016r. poz.1948)”;

- oraz poprzez wydanie tak sprostowanego świadectwa służby na urzędowym druku stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 5 kwietnia 2017r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych (Dz.U. z 12.04.2017r., poz.771);

W punkcie III nakazał stronie pozwanej aby sprostowała świadectwo służby powoda [REDAKTOWANE] z dnia 27.10.2020r. poprzez:

- wpisanie w pkt 3 świadectwa służby w miejsce słów: „W dniu przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy:

1) zajmował stanowisko Naczelnik Wydziału,

2) posiadał stopień służbowy komisarz celny”

następujących słów: „W dniu zwolnienia ze służby:

1) zajmował stanowisko Naczelnik Wydziału,

2) posiadał stopień służbowy komisarz celny”;

- wpisanie w pkt. 4 świadectwa służby w miejsce słów: „Stosunek służbowy ustał w wyniku przekształcenia stosunku służbowego w stosunek pracy na podstawie art. 171 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016r. poz.1948)”

następujących słów: „Stosunek służbowy ustał w wyniku zwolnienia ze służby na podstawie art. 171 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016r. poz.1948)”;

- oraz poprzez wydanie tak sprostowanego świadectwa służby na urzędowym druku stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 5 kwietnia 2017r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych (Dz.U. z 12.04.2017r., poz.771).

Sąd Rejonowy w punkcie IV oddalił dalej idące powództwo każdego z powodów i odstąpił od obciążenia powodów kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronie pozwanej w części oddalonych powództw (punkt V).

W punkcie VI zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Pisemne uzasadnienie orzeczenia zawarto na kartach 386 - 395 akt sprawy.

Apelację od powyższego orzeczenia w części, tj. zakresie punktów: I, II, III, wywiodła strona pozwana zarzucając Sądowi I instancji:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że powodowie zostali zwolnieni ze służby, podczas gdy okoliczność ta nie ma oparcia w dowodach znajdujących się w aktach sprawy,

2) art. 316 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie obowiązujących w dacie wyrokowania przepisów prawa materialnego, tj. przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 lutego 2018 roku w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno -

Skarbowej (tekst jednolity: Dz.U. z 2021 roku, poz. 659), znowelizowanego na mocy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 września 2020 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy Służby Celno - Skarbowej (Dz.U. z 2020 roku, poz. 1585) i nakazanie stronie pozwanej wydania powodom świadectw służby na nieobowiązującym wzorze stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 5 kwietnia 2017 roku zmieniającego rozporządzenie Ministra Finansów z 28 października 2009 roku w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych (Dz.U. z 2017r., poz. 771), zwanego dalej rozporządzeniem z 2017 roku,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948 ze zm.), zwanej dalej p.w.k.a.s., poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy jest w istocie zwolnieniem ze służby, podczas gdy przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy oraz zwolnienie ze służby stanowią dwa odrębne sposoby ustania stosunku służby;
2. § 1 pkt 8 rozporządzenia z 2017 roku w związku z załącznikiem do tego rozporządzenia, polegające na nieuprawnionym nakazaniu pozwanemu wydania powodom sprostowanych świadectw służby na urzędowym druku określonym tym załącznikiem, podczas gdy na dzień wydania powodom świadectw służby druk ten już nie obowiązywał;
3. art. 188 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2021r., poz. 422 ze zm.), zwanej dalej ustawą o KAS, w związku z załącznikiem do rozporządzenia z 2017 roku poprzez błędną wykładnię użytego w tym przepisie terminu „niezwłocznie” w odniesieniu do zaistniałego w sprawie stanu faktycznego skutkującą uznaniem, że powodom należy wydać świadectwa służby na nieobowiązującym druku urzędowym,
4. art. 188 ust. 2 ustawy o KAS poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w wyniku uznania za uzasadnione roszczeń powodów o sprostowanie świadectw służby w zakresie punktu 3 i 4 polegające na zastąpieniu zwrotu „*przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy*” zwrotem „*zwolnienie ze służby*”, a tym samym uwzględnienie w świadectwie służby fikcji prawnej, podczas gdy treść tych dokumentów odpowiada faktom, a zatem nie zachodzi konieczność ich sprostowania,

5. art. 179 i art. 180 ustawy o KAS, poprzez ich pominięcie, a w konsekwencji nieuprawnione [£] rozszerzenie katalogu przyczyn zwolnienia ze służby o przesłankę nawiązania stosunku pracy,
6. art. 276 ust. 2 ustawy o KAS poprzez pominięcie okoliczności, że zwolnienie ze służby może nastąpić wyłącznie w drodze wydania decyzji o zwolnieniu ze służby, a w konsekwencji uznanie, że powodowie zostali zwolnieni ze służby pomimo nieotrzymania takiej decyzji.

Wskazując na powyższe strona pozwana wniosła o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości,
- 2) zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powodowie wniesli o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej, jako pozbawiona podstaw prawnych podlegała oddaleniu.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, o czym stanowi art. 378 k.p.c. Z przywołanego przepisu wynika zakaz wykraczania przez Sąd II instancji poza te granice oraz nakaz rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Sąd II instancji związany jest zarzutami prawa procesowego, natomiast nie wiążą go przedstawione w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego. Sąd ten ma więc pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną granicami zaskarżenia. W konsekwencji powinien naprawić wszystkie naruszenia prawa materialnego, niezależnie od tego, czy zostały wyknięte w apelacji, pod warunkiem, że mieszczą się w granicach zaskarżenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, Nr 6, poz. 55).

Zgodnie z art. 382 k.p.c. Sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Ponadto, rozważa na nowo materiał zebrany w sprawie i dokonuje jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, nie ograniczając się do kontroli Sądu pierwszej instancji, lecz bada ponownie całą sprawę. W ten sposób postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Rozważając całość zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż Sąd I instancji prawidłowo rozpoznał sprawę. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania poprawności oraz trafności ustaleń poczynionych w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy. Sąd ten dokonał bowiem wszechstronnej i logicznej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, nie naruszając przy tym zasady swobodnej oceny dowodów. W wyniku tego poczynił trafne ustalenia odnośnie stanu faktycznego, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje jako własne.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne znajdujące potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, które ocenił zgodnie z obowiązującymi zasadami, wskazał dowody, na których się oparł, a nadto wyjaśnił podstawy prawne wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Ustalenia faktyczne przeprowadzone przez Sąd I instancji nie odbiegają w zakresie zgodności z obiektywnym, prawdziwym i rzeczywistym stanem. W szczególności ustalenia te nie tylko korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ale także nie przekraczają granic swobodnej oceny dowodów, której normy wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98).

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji, Sąd II instancji zważył, że znalazły się w niej zarówno zarzuty naruszenia prawa procesowego, jak i prawa materialnego. Strona skarżąca przypisuje Sądowi Rejonowemu uchybienia tak na płaszczyźnie prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych. Zarzuty odnoszące się do prawa materialnego można analizować wyłącznie na gruncie niekwestionowanych ustaleń faktycznych, z tej przyczyny w pierwszym rzędzie należało odnieść się do zarzutów natury procesowej.

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., należy wskazać, iż przepis ten ustanawia zasadę swobodnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie przez sędziego. W doktrynie i judykaturze panuje zgoda co do tego, że z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniami doświadczenia życiowego. Dlatego w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów możliwe jest wyprowadzenie konkurencyjnych wniosków co do przebiegu badanych zdarzeń, dla podważenia stanowiska orzekającego sądu nie wystarcza twierdzenie skarżącego o wadliwości poczynionych ustaleń odwołujące się do stanu

faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie jakich to konkretnie uchybień w ocenie dowodów dopuścił się orzekający sąd naruszając w ten sposób opisane wyżej kryteria, wiążące w ramach swobodnej oceny dowodów (tak np. K. Flaga - Gieruszyńska w: Kodeks postępowania cywilnego, pod red. A. Zielińskiego, Warszawa 2006, tom I, s. 794, 795, por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008 r., I ACa 205/08, Legalis, w którym stwierdzono: „Fakt, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.”; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, Orzecznictwo w Sprawach Gospodarczych 2006/10, w którego tezie stwierdzono, że: „Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów”).

Odnosząc powyższe do stanowiska strony skarżącej uznać trzeba, iż nie sprostала ona opisanym wymogom formułowania analizowanego zarzutu. Jej stanowisko w zakresie sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie i wysunięcia nietrafnych wniosków nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego argumentacja strony pozwanej ma charakter czysto polemiczny z ustaleniami Sądu I instancji, co więcej, strona pozwana w apelacji podejmuje próbę zaprezentowania stanu faktycznego, ustalonego przez nią na podstawie własnej oceny dowodów. Tego typu działanie nie zasługuje na akceptację. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, odnośnie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Ponadto postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego, ustaleń stanu faktycznego – dokonanych na podstawie własnej, także korzystnej dla skarżącego, oceny dowodów, względnie na podjęciu próby obalenia ustaleń poczynionych przez Sąd meriti. Tymczasem strona pozwana w apelacji właśnie taką próbę podejmuje. Tym samym wszystkie postawione przez stronę pozwaną zarzuty naruszenia prawa materialnego są bezpodstawne. W istocie bowiem strona pozwana podważa ustalenia faktyczne Sądu I instancji, które to stanowiły podstawę zastosowanych przez Sąd meriti przepisów prawa.

W wyroku z dnia z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań pomiędzy podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Zdaniem Sądu II instancji zaprezentowana przez stronę pozwaną interpretacja dowodów i przepisów prawa jest nieprawidłowa. Z całą mocą należy podkreślić, że Sąd I instancji bardzo rzetelnie i szczegółowo przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie, której w istocie sprowadzało się do oceny natury prawnej przeprowadzonych zmian w zakresie Służby Celnej, uprawnień powodów, ich statusu, a w szczególności przekształcenia ich stosunków służby w stosunki pracy.

Sporne była kwestia, w zakresie której powodowie domagali się sprostowania wydanych im przez stronę pozwaną świadectw służby, poprzez ustalenie, czy w miejsce słów, że: stosunek służbowy powodów ustał w wyniku przekształcenia w stosunek pracy, należy wpisać słowa: stosunek służbowy powodów ustał w wyniku zwolnienia ze służby.

Bezspornym jest, iż w związku z w/w reformą, wszyscy powodowie do dnia 31 maja 2017r. pełnili służbę w Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu. Natomiast począwszy od dnia 1 czerwca 2017r. powodowie pozostają w stosunku zatrudnienia z Izbą Administracji Skarbowej we Wrocławiu.

Sąd I instancji kierował się również uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2020 r. (sygnatura akt III PZP 17/19), którą w pełni podziela Sąd Okręgowy. Z uchwały tej wynika jasno, że istnieje prawna odrębność podstaw zatrudnienia wynikającego ze stosunku administracyjno -prawnego oraz cywilnego tj. pracowniczego. „Pracodawca nie może

zadekretować mocą ustawy zmiany stosunku służbowego w stosunek pracy. Sprzeciwia się temu zasada swobody nawiązania stosunku pracy oparta na wolnej woli zatrudniającego (art. 11 k. p.). Oznacza to, że również administracja celno-skarbowa nie może „dowolnie” przekształcić służbowego funkcjonariusza, gdyż zmiana stosunku służby to materia ściśle określona w pragmatyce służbowej (ustawie)... Zawarcie umowy o pracę stanowi też klauzulę zakończenia stosunku służbowego. Brak decyzji organu nie oznacza, że nie ustaje stosunek służbowy funkcjonariusza, który przyjął ofertę zatrudnienia”. Oznacza to, że najpierw musi przestać istnieć stosunek służbowy, a dopiero potem może nastąpić nawiązanie stosunku pracowniczego. Rzutuje to bezpośrednio na sytuację funkcjonariusza „ucywilnionego”, który faktycznie przestaje być funkcjonariuszem.

W konsekwencji były funkcjonariusz celny ma prawo do świadectwa służby na podstawie art. 188 ust. 1 ustawy o KAS w związku z art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy PwKAS.”

Sad Najwyższy stwierdził także regulacja przewidziana przez ustawodawcę w przepisie art. 174 ust.10 ustawy o KAS, a wprowadzona do tej ustawy z dniem 1 stycznia 2018r., potwierdza powyższą wykładnię art. 171 ust. 1 ustawy PwKAS, że stosunek służbowy funkcjonariuszy, którzy przyjęli propozycję zatrudnienia, ustaje w wyniku tzw. „ucywilnienia”.

Zgodnie bowiem z art. 174 ust.10 ustawy o KAS obowiązującym od dnia 1 stycznia 2018r.: „Przekształcenie stosunku służbowego w stosunek pracy traktuje się jak zwolnienie ze służby w rozumieniu ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Funkcjonariusz, którego stosunek służbowy uległ przekształceniu w stosunek pracy, otrzymuje niezwłocznie świadectwo służby.”

Mając na względzie powyższe rozważania słusznie Sad I instancji stwierdził, iż stosunek służby w sytuacji przewidzianej w art. 171 ust. 1 pkt 2 ustawy PwKAS ulegał zakończeniu i jest to okres zamknięty. Zatrudnienie pracownicze zaś jest nowym okresem, do którego zalicza się okres poprzedniej służby. Tak ukształtowana ciągłość służby i pracy nie oznacza, że nie ustał stosunek służbowy. Decyduje, bowiem zasadnicza odrębność stosunku służbowego i stosunku pracy.

Mając powyższe rozważania na względzie wskazać należy, iż w zaistniałej sytuacji powódowie mieli prawo domagać się sprostowania wydanych im przez stronę pozwaną świadectw służby, na podstawie art. 188 ust. 2 ustawy o KAS, zgodnie z którym: „Funkcjonariusz może żądać sprostowania świadectwa służby”. Uzasadnione były także roszczenia powodów o nakazanie stronie pozwanej wydania tak sprostowanych świadectw

służby na wzorze określonym rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 5 kwietnia 2017r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie świadectwa służby funkcjonariuszy celnych (Dz. U. z 12.04.2017r. poz. 771).

Bowiem zgodnie z art. 188 ust. 1 ustawy o KAS, świadectwo służby, powinno zostać wydane funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby „**niezwłocznie**”. Do zwolnienia powodów ze służby doszło z dniem 31 maja 2017r.

Sąd Okręgowy w całości przyjmuje i podziela wszechstronne, logiczne i wyczerpujące uzasadnienie Sądu Rejonowego i nie widzi potrzeby powielania zawartych tam argumentów.

Mając na uwadze powyższe ustalenia oraz przytoczone powyżej stanowisko judykatury, a także przepisy prawa Sąd Okręgowy uznał, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe

Z tych powodów na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd Okręgowy orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w tym zakresie zostało oparte o art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie, koszty procesu poniesione przez powodów, jako stronę wygrywającą proces obejmowały koszty zastępstwa procesowego wynoszące 120 zł, co zostało ustalone w oparciu o § 9 ust.1 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r., poz. 265 z późn. zm.).

**Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII
Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
ul. Szybka 6 - 10
50-421 Wrocław
tel. (071) 370 45 00 fax nie podano**

Wrocław, dnia 03-11-2021 r.

EK1

Sygnatura akt VIII Pa 92/21
(w odpowiedzi należy podać datę i sygn. akt)

Adw. Łukasz Oleśniewicz
Kancelaria Adwokacka
ul. Orzechowa 95/17
50-540 WROCLAW

DORĘCZENIE ODPISU POSTANOWIENIA

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych doręcza Panu jako pełnomocnikowi powodów odpis postanowienia wydanego na posiedzeniu niejawnym w dniu 28-10-2021 r. w sprawie z powództwa [REDAKTED] przeciwko Skarbowi Państwa - Izba Administracji Skarbowej we Wrocławiu o sprostowanie świadectwa pracy.

Zał. postanowienie jw.

*z up. Kierownika Sekretariatu
Starszy Sekretarz Sądowy
Sądu Okręgowego we Wrocławiu
Dorota Paszko*

Pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 czerwca 2019 roku w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym.

KLAUZULA INFORMACYJNA

Opublikowanie niniejszego dokumentu w Portalu Informacyjnym stanowi doręczenie go adwokatowi, radcy prawnemu, rzecznikowi patentowemu lub Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej ustanowionym w sprawie.

POSTANOWIENIE

Wrocław, dnia 28 października 2021 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2021r. we Wrocławiu na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa [REDAKTED] przeciwko Skarbowi Państwa - Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu - o sprostowanie świadectwa służby

na skutek wniosku powodów o sprostowanie omyłki pisarskiej z dnia 18.10.2021 r.

POSTANAWIA: sprostować oczywistą omyłkę pisarską w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 października 2021 r., sygnat. akt VIII Pa 92/21 w ten sposób, że w rubrum wyroku zamiast słów „ o sprostowanie świadectwa pracy” wpisać słowa: „o sprostowanie świadectwa służby”.

Uzasadnienie

W wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 października 2021 r., sygnat. akt VIII Pa 92/21 Sąd błędnie wpisał przedmiot sprawy.

Zgodnie z art. 350 § 1 k. p. c. oraz 361 k. p. c. Sąd z urzędu może sprostować w postanowieniu na podstawie art. 361 k. p. c. niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki.

Dlatego też na podstawie art. 350 § 1 k. p. c. Sąd postanowił jak na wstępie